

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

ARPAT - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 26730/05)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

15 Haziran 2010

İşbu karar Sözleşme'nin 44 / 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup şekli bazı düzeltmelere tabi tutulabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (26730/05) no'lu davanın nedeni T.C. ve aynı zamanda Almanya vatandaşı Müjgan Süheyla Arpat'ın (başvuran) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 28 Haziran 2005 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuran Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İstanbul Barosu avukatlarından F. Karakaş Doğan tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran 1957 doğumlu olup, İstanbul'da ikâmet etmektedir.

A. Davanın oluşması

16 Haziran 2003 tarihinde, birçok sivil toplum örgütü üyesinden oluşan bir grup Bingöl'ün merkezinde toplanarak « Kadınlardan kürt sorununa diyalog çağrısı » çerçevesinde halka açık bir toplantı gerçekleştirmiş ve sonrasında da bir bildiri okunmuştur.

Polis, başvuranın da yer aldığı bu grubun bulunduğu otobüsü Bingöl ili girişinde durdurmuştur. İlgili şahıslar otobüsten indiğinde toplanmaya başlamış ve sözcülerinin bir bildiri okumaya başladığı sırada polis toplanmalarının yasadışı olduğunu ikaz ederek dağılmalarını istemiştir. Göstericiler bu ikaza uymadıklarından güvenlik güçleri başvuranın da aralarında olduğu göstericileri yakalayarak gözaltına almıştır.

Başvuran gözaltı sırasında kötü muameleye maruz kalmıştır (15 – 25 m² lik bir hücrede diğer 80 göstericiyle beraber tutulmuş, aç ve susuz bırakılmış ve tuvaletleri kullanma talebi reddedilmiştir).

17 Haziran 2003 tarihinde, başvuran Bingöl Devlet Hastanesi'ne götürülmüştür. Orada aynı gün düzenlenen tıbbi rapora göre, vücudunda herhangi bir yara ve darp izine rastlanmamıştır.

Başvuranın söylediğine göre, polis memurları doktor muayenesinden sonra kendisini kenti terk etmesi için zorla otobüse bindirmişlerdir. Bu operasyon sırasında, polisler kendisine vurmuşlardır. Hükümet, başvuranın gözaltı süresince polislerin kendisine şiddet kullandığı sonucunun çıkarılacağı hiçbir unsur bulunmadığını belirtmektedir.

18 Haziran 2003 tarihinde İstanbul'a geldiğinde ilgili şahıs Türkiye İnsan Hakları Vakfı'na başvurarak bir sağlık raporu düzenlenmesini talep etmiştir. Aynı gün, üç doktor tarafından muayene edilmiştir. Bu doktorların düzenlediği 19 Haziran 2003 tarihli rapora göre, başvuran, polislerin bulunmadığı Bingöl Devlet Hastanesinde 17 Haziran günü yapılan muayenede doktorlara vücudunda hiçbir şiddet izi bulunmadığını ancak kendisine psikolojik baskı uygulandığını söylemiştir. Ayrıca raporda, yine ilgili şahısın söylediğine göre, hastanede muayene olduktan sonra polislerin kenti terk etmesi için zorla bir otobüse bindirdikleri ve kendisine vurdukları belirtilmektedir.

19 Haziran 2003 tarihli tıbbi raporda başvuranın sağ bacağına arkasında yeşil renkli 3x1,5 cm boyutunda iki ekimoz, sol elinin orta parmağında 1x1 cm boyutunda morumsu ve kabuklu bir ekimoz, sözkonusu lezyon bölgesi elle yoklandığında başvuranın acı hissi ve sol elinde « 4+/5 » nispetinde bir kas sertliği tespit edildiği belirtilmektedir. Doktorlar, bu tespitlerin başvuranın kötü muamele gördüğü yönündeki iddialarını desteklediği kanaatine varmışlardır.

B. Başvuranın kötü muamele ile ilgili suç duyurusu

Belirtilmeyen bir tarihte, başvuran kötü muamele gördüğü gerekçesiyle polisler hakkında Bingöl savcılığına suç duyurusunda bulunmuştur.

6 Ağustos 2003 tarihinde, Bingöl Cumhuriyet Savcısı (« savcı ») takipsizlik kararı almıştır. Bu takipsizlik kararında, başvuranın gözaltı sırasında avukatıyla görüşebildiği, polislerin yönetmeliğe uygun olarak yemeklerini verdiği, gözaltından sonra da bir doktor tarafından muayene edildiği ve vücudunda hiçbir yara ve darp izine rastlanmadığı belirtilmiştir.

11 Mart 2004 tarihinde, başvuran 19 Haziran 2003 tarihli doktor raporuna dayanarak bu karara itiraz etmiştir.

Muş Ağır Ceza Mahkemesi başkanı 5 Temmuz 2004 tarihli kararında, takipsizlik kararını iptal etmiş ve dava dosyasını savcılığa geri göndermiştir.

4 Ekim 2004 tarihinde, savcı ikinci kez takipsizlik kararı vermiş ve 6 Ağustos 2003 tarihli takipsizlik kararındaki gerekçeleri yinelemiştir. Savcı, başvuranın serbest bırakılmadan hemen önce kötü muamele gördüğü iddiaları ve 19 Haziran 2003 tarihli doktor raporu hakkında yorum yapmamıştır.

11 Ocak 2005 tarihinde, ağır ceza mahkemesi başvuranın itirazını reddetmiş ve takipsizlik kararını onamıştır.

C. Başvuran hakkında açılan ceza davası

12 Ağustos 2003 tarihli iddianamede savcı, başvuran hakkında ceza davası açmış ve 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu gereğince mahkûm edilmesini istemiştir.

9 Eylül 2008 tarihinde, Bingöl Ceza Mahkemesi başvuran hakkında beraat kararı vermiştir.

HUKUK

I. AİHS'NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, gözaltı sırasında ve gözaltından sonra polislerin kendisini yakalayarak kenti terk etmesi için zorla bir otobüse bindirdiğinde kötü muameleyle maruz kaldığını iddia etmektedir. Başvuran ayrıca Türk hukukunda kötü muamele iddialarını ve mahkemeye erişim hakkının engellendiğini dile getirebileceği bir iç hukuk yolunun bulunmadığından şikâyetçi olmaktadır. Bu noktada, başvuran AİHS'nin 13. maddesiyle bağlantılı olarak 3. maddesine atıfta bulunmaktadır. AİHM, bu şikâyetlerin sadece 3. madde kapsamında incelenmesinin uygun olacağı kanaatinde (bakınız, aynı yönde, *Türkiye aleyhine Mecail Özel davası*, n° 16816/03, prg. 21, 14 Nisan 2009).

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

1. Başvuranın yakalandığı tarih ile devlet hastanesinde doktor muayenesinden geçtiği 17 Haziran 2003 tarihi arasındaki dönem hakkında

AİHM, başvuranın serbest bırakılmadan önce bir doktor tarafından muayene edildiğini ve ilgili rapora göre vücudunda hiçbir yara ve darp izine rastlanmadığını not etmektedir. Öte yandan AİHM, 19 Haziran 2003 tarihli doktor raporunda başvuranın gözaltı sırasında psikolojik baskıya maruz kaldığını ileri sürdüğünü belirtmektedir.

AİHM, 3. madde kapsamına girebilmesi için iddia edilen kötü muamelelerin, aslında değerlendirmesi göreceli olan asgari bir şiddet arz etmesi gerektiğini hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Öcalan davası* [GC], n° 46221/99, prg. 180, CEDH 2005-IV).

Mevcut davada, AİHM, başvuranın iddialarını destekleyen ve yukarıda belirtilen dönemde AİHS'nin 3. maddesine aykırılık teşkil eden muamelelere maruz kaldığı sonucunu doğuran ve şikâyet ettiği psikolojik baskının aynı hükümde belirtilen şiddet düzeyinde olduğunu gösteren hiçbir olgu ve delil başlangıcı sunmadığını gözlemlemektedir (*Türkiye aleyhine Oya Ataman davası*, n° 74552/01, prg. 26, CEDH 2006-XIII).

Bunun sonucu olarak, başvurunun bu bölümü, her ne kadar başvuranın yakalandığı tarih ile devlet hastanesinde doktor muayenesinden geçtiği tarih arasındaki dönemle ilgili olsa da, açıkça dayanaktan yoksun olduğundan AİHS'nin 35. maddesinin 3 ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmelidir.

2. Başvuranın devlet hastanesinde doktor muayenesinden geçtiği tarih ile serbest bırakıldığı tarih arasındaki dönem hakkında

Hükümet, başvuranın hukuk ya da idare mahkemelerinde tazminat davası açmaması dolayısıyla iç hukuk yollarını tamamen tüketmediğini iddia etmektedir.

Başvuran, AİHS'nin 35. maddesinin 1. paragrafındaki gereksinimlere uyduğunu savunmaktadır.

AİHM, Hükümetin hukuki ve idari itiraz yollarının tüketilmediği yönündeki argümanları hakkında daha önce de karar verdiğini hatırlatmaktadır. AİHM, mevcut davada farklı bir sonuca varmayı gerektirecek herhangi bir durum görememekte ve Hükümetin bu iddiasını reddetmektedir (bakınız, aynı yönde, *Türkiye aleyhine Nurgül Doğan davası*, n° 72194/01, prg. 45, 8 Temmuz 2008).

AİHS'nin 35. maddesinde öngörülen başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığından, AİHM başvurunun bu bölümünü kabuledilebilir ilan etmektedir.

B. Esasa ilişkin

Hükümet, başvuranın iddialarının dayanağı olmadığını belirtmektedir.

Bu bağlamda Hükümet, başvuranın gözaltı süresi bittiğinde bir doktor tarafından muayene edildiğini ve bu doktorun 17 Haziran 2003 tarihli raporuna göre başvuranın vücudunda hiçbir yara ve darp izine rastlanmadığını hatırlatmaktadır. Hükümet, buradan yola çıkarak, başvuranın vücudunda tespit edilen ekimozların yakalandığı sırada ve gözaltı süresinde oluşamayacağını eklemektedir. Hükümete göre, 19 Haziran 2003 tarihli tıbbi raporda kaydedilen lezyonların AİHS'nin 3. maddesi kapsamında Devletin sorumluluğuna atfedilen

bir muameleden kaynaklandığı sonucunu doğuracak herhangi bir kanıt unsuru bulunmamaktadır.

Başvuran, olayların kendi anlattığı şekilde meydana geldiğini yinelemektedir.

AİHM, iddia edilen olguların Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın doktoru tarafından 19 Haziran 2003 tarihinde verilen tıbbi raporda belirtilen yaraların kaynağı olduğu hakkında taraflar arasında bir anlaşmazlık bulunduğunu kaydetmektedir. AİHM, bir kimsenin tamamen polis memurlarının kontrolü altında olduğu halde gözaltı sırasında yaralanması durumunda, bu süreçte meydana gelen her türlü yaralanmanın olaylara dair güçlü karinelere sebebiyet verdiğini hatırlatmaktadır (*Türkiye aleyhine Salman davası* [GC], n° 21986/93, prg. 100, CEDH 2000-VII). Dolayısıyla bu yaraların kaynağı hakkında makul bir açıklama getirmek ve mağdurun iddialarını – özellikle bu iddialar tıbbi belgelerle desteklemiş ise – şüphe uyandırabilecek olayları açıklayan kanıtlar sunmak Hükümetin sorumluluğundadır (bakınız, diğer birçoğu arasından, *Türkiye aleyhine Ayşe Tepe davası*, n° 29422/95, prg. 35, 22 Temmuz 2003).

AİHM mevcut davada, başvuranın 16 Haziran 2003 tarihinde Bingöl'de düzenlenen halka açık bir gösteriye gitmek üzere bindiği otobüste yakalandığını tespit etmektedir. Başvuran ertesi gün devlet hastanesinde muayene edilmiş, dolayısıyla kenti terk eden bir otobüse zorla bindirildiği ana kadar ulusal yetkililerin kontrolü altında kalmıştır. AİHM, bu olayların Hükümet tarafından itiraz görmediğini not etmektedir. Bu itibarla ispat yükümlülüğü yetkililere ait olduğundan, başvuranın vücudunda tespit edilen lezyonlar hakkında açıklama getirmek de onlara düşmektedir.

Öte yandan AİHM, her ne kadar 17 Haziran 2003 tarihli tıbbi raporda başvuranın vücudunda hiçbir lezyon ya da ekimoz tespit edilmediği doğru olsa da, 19 Haziran 2003 tarihli tıbbi raporda sağ bacağın arkasında yeşil renkli 3x1,5 cm boyutunda iki ekimoz, sol elin orta parmağında 1x1 cm boyutunda morumsu ve kabuklu bir ekimoz, sözkonusu lezyon bölgesi elle yoklandığında acı hissi ve sol elde «4+/5» nispetinde bir kas sertliği tespit edildiğini gözlemlemektedir. Doktorlar, bu tespitlerin başvuranın kötü muamele gördüğü yönündeki iddialarını desteklediği kanaatine varmışlardır.

AİHM, ayrıca başvuranın olayların meydana gelişi hakkında ayrıntılı açıklamalar getirdiğini belirtmektedir. AİHM, serbest bırakıldığının ertesi günü İstanbul'a geldiğinde başvuranın kendisini gözaltı sırasında muayene eden doktorlardan başka birine görünmek üzere girişimde bulunduğunu ve başvuranın muayene olmak için Türkiye İnsan Hakları Vakfı'na gittiğini, buradan bir sağlık raporu aldığını, daha sonra gördüğü kötü muameleden dolayı polis memurları hakkında adli makamlara suç duyurusunda bulunduğunu kaydetmektedir. AİHM, başvuranın mevcut davada kötü muamele iddialarını savunmak için elinden gelen herşeyi yaptığı kanaatindedir. Bu durumda, AİHM ilgili şahsın vücudunda tespit edilen lezyonların kaynağının mantıklı bir şekilde açıklanmamasında ve 17 Haziran ile 19 Haziran 2003 tarihli raporlarda farklı tespitlerin yer almasında Hükümetin sorumluluğu olduğu kanaatine varmaktadır.

Adli makamlar tarafından açılan ceza davasında hakimler sadece 19 Haziran 2003 tarihli raporu dikkate almamakla kalmayıp, ne başvuranı ve ne de diğer göstericileri dinlemeye de gerek duymamışlardır. Takipsizlik kararları ve ağır ceza mahkemesinin hükümlerinde, başvuranın gözaltı süresi sonunda ve Bingöl'den uzaklaştırılması sırasında uygulanan kötü muamele iddialarına karşı sessiz kalmıştır. Dolayısıyla, adli makamlar da başvuranın kötü

muamele iddiaları hakkında etkili bir soruşturma yapma pozitif yükümlülüklerini gereğince yerine getirmemişlerdir.

Bu itibarla, AİHS'nin 3. maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS'NİN 11. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, aynı şekilde hakkında ceza davası açıldığı ve sözkonusu gösterinin polis tarafından engellenmesi dolayısıyla ifade özgürlüğü ile örgütlenme özgürlüğünün ihlal edildiğinden şikâyetçi olmakta; AİHS'nin 10 ve 11. maddelerine atıfta bulunmaktadır. AİHM, bu şikâyetlerin sadece 11. madde açısından incelenmesine karar vermektedir (*Türkiye aleyhine Çiloğlu ve diğerleri davası*, n° 73333/01, prg. 38, 6 Mart 2007).

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, başvuranın AİHS'nin 35. maddesinin 1. paragrafında öngörüldüğü gibi AİHM'ne altı aylık süre içerisinde müracaat etmediğini savunmaktadır. Hükümete göre, bu süre ihtilafli gösterinin yapıldığı 16 Haziran 2003 tarihinde başlamaktadır.

AİHM, başvuranın 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında yasadışı bir gösteriye katıldığı gerekçesiyle ceza davasına konu olduğunu not etmektedir. Bu dava, AİHM'nin kanaatine göre, 35. maddenin 1. paragrafı anlamında iç hukuktaki kesin karar olan 9 Eylül 2008 tarihinde sonuçlanmıştır. Başvurunun 28 Haziran 2005 tarihinde, yani altı aylık süreden önce yapılması dolayısıyla, Hükümetin bu yöndeki iddiasının reddedilmesi uygun olacaktır.

AİHM, diğer taraftan bu şikâyetin 35. maddenin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını gözlemlemektedir. Dolayısıyla, şikâyetin kabuledilebilir ilan edilmesi uygun olacaktır.

B. Esasa ilişkin

Hükümet, ihtilafli gösterinin yasadışı olduğunu, bu nedenle daha önceden yetkili mercilere bildirilmediğini savunmaktadır.

Başlangıçta AİHM, başvuranın toplantı hakkına bir müdahalenin sözkonusu olduğu hususunda taraflar arasında bir anlaşmazlık bulunmadığını kaydetmektedir. Bu müdahale 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında yasal bir zemine dayanmakta ve dolayısıyla AİHS'nin 11. maddesinin 2. paragrafı anlamında « kanunla öngörülme » ilkesine uymaktadır. Öte yandan, sözkonusu müdahale 11. maddenin 2. paragrafında dile getirilen meşru amaçlardan en az birini, yani kamu düzenini koruma amacını hedeflemektedir.

Geriye müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığının belirlenmesi kalmaktadır.

Bu noktada AİHM, ilk önce 11. madde ile ilgili yerleşik içtihadından çıkan temel ilkelere atıfta bulunmaktadır (*Türkiye aleyhine Djavit An davası*, n° 20652/92, prg. 56-57, CEDH 2003-III, *Fransa aleyhine Piermont davası*, 27 Nisan 1995, prg. 76-77, seri A n° 314, ve *Avusturya aleyhine Plattform « Ärzte für das Leben » davası*, 21 Haziran 1988, prg. 32, seri A n° 139). Böylece bu içtihattan, yasal gösterilerin en iyi şekilde yapılmasını ve bütün vatandaşların güvenliğini sağlamak amacıyla yetkililerin gerekli önlemleri alma yükümlülüğünün bulunduğu ortaya çıkmaktadır.

AİHM, Devletlerin sadece toplantı yapma hakkını korumakla kalmayıp, bu hakkı dolaylı yoldan usulsüz bir şekilde sınırlandırmaktan da kaçınmalarının gerektiğini hatırlatmaktadır. Diğer taraftan AİHM, 11. maddenin esasen kamu güçlerinin, bireyin güvence altına alınan haklarına keyfi müdahalesine karşı korumayı amaçlamakla birlikte, fazladan bu hakların etkili bir şekilde kullanılmasını sağlamak için pozitif yükümlülük de getirebileceğini kaydetmektedir (*Djavit An*, ilgili bölüm, prg.57).

AİHM, yine bu ilkelerin kamu alanlarında düzenlenen gösteri ve yürüyüşler için de uygulanabileceğini hatırlatmaktadır (*Djavit An*, ilgili bölüm, prg. 56). Bununla birlikte, kamu düzeni ve ulusal güvenliğin sağlanması gerekçesiyle, Yüksek Sözleşmeci Taraf'ın toplantı yapılmasını izne bağlaması ve derneklerin faaliyetlerini düzenleyici tedbirler alması, 11. madde anlayışına ters düşmemektedir (*Türkiye aleyhine Karatepe ve diğerleri davası*, n° 33112/04, 36110/04, 40190/04, 41469/04 ve 41471/04, prg. 46, 7 Nisan 2009).

Son olarak, halka açık bir alanda gerçekleştirilen her türlü gösteri günlük yaşamın akışını belirli bir ölçüde bozacak bir karışıklığa ve hasmane tepkilere yol açabilir. Ancak, AİHM durumun kurallara aykırı olmasının, tek başına, toplanma özgürlüğüne müdahaleyi haklı çıkarmayacağı kanaatindedir (*Karatepe ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 47).

Mevcut davada, geniş çaplı bir incelemeden sonra AİHM, dosyada gösterici grubun kamu düzeni için tehlike yarattığını gösteren hiçbir bir unsur bulunmadığını tespit etmektedir (*Türkiye aleyhine Balçık ve diğerleri davası*, n° 25/02, prg. 51, 29 Kasım 2007). AİHM, polisin göstericilerin il merkezine gelmesini engelleyerek ve sözcülerinin otobüsün yanında bildiri okuyacağı sırada göstericileri yakalayıp önleyici bir müdahalede bulunduğunu gözlemlemektedir. Polisin bu önleyici müdahalesi başvurana dahil göstericileri barışçıl bir toplantı yapma haklarından mahrum bırakmış ve uygun bir yerde güncel bir konuda yani kürt sorunu hakkında kamuoyunun dikkatini çekme fırsatını ellerinden almıştır.

AİHM, AİHS'nin 11. maddesinde koruma altına alınan toplantı yapma özgürlüğünün bütünüyle engellenmemesi için, göstericiler şiddet eylemlerine karışmadığı müddetçe, kamu güçlerinin barışçıl toplantılara hoşgörüle bakmalarının önemli olduğunu yinelemektedir (*Oya Ataman*, ilgili bölüm, prg. 42).

Bu itibarla, AİHM mevcut davada polis müdahalesinin ve başvuran hakkında açılan ceza davasının orantısız olduğu kanaatine varmaktadır. Ayrıca AİHM, bu önlemlerin AİHS'nin 11 maddesinin ikinci paragrafı anlamında kamu düzeninin korunması açısından gerekli olmadığını kaydetmektedir (*Oya Ataman*, ilgili bölüm, prg. 43).

Dolayısıyla, bu hüküm ihlal edilmiştir.

III. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

Başvuran, maddi tazminat olarak 2 000 Euro ve manevi tazminat olarak 10 000 Euro talep etmektedir. Başvuran ayrıca, AİHM önünde görülen yargılama masrafları karşılığında 5 000 Euro talep etmektedir. Bu bağlamda, başvuran avukatı ile imzaladığı bir sözleşme ile İstanbul barosunun ücret baremini sunmaktadır.

Hükümet, bu taleplere itiraz etmektedir.

AİHM, tespit edilen ihlal ile iddia edilen maddi tazminat arasında nedensellik bağı göremediğinden bu talebi reddetmektedir. Buna karşın, başvurana manevi tazminat olarak talep ettiği 10 000 Euro tutarının tamamının ödenmesinin uygun olacağı kanaatine varmaktadır. Yargılama masraf ve giderleri için elindeki belgeleri ve yerleşik içtihadında belirtilen kıstasları göz önüne alan AİHM, başvurana 2.000 Euro ödenmesinin makul olacağına hükmetmektedir.

AİHM gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı orana üç puanlık bir artışın ekleneceğini belirtmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvuranın devlet hastanesinde sağlık kontrolünden geçtiği tarih ile serbest bırakıldığı döneme ilişkin AİHS'nin 3. maddesi ve ayrıca 11. maddesi hakkında yapılan şikayetin *kabuledilebilir olduğuna*;

2. Başvurunun kalan kısmının *kabuledilemez olduğuna*;

3. AİHS'nin 3. maddesinin *ihlal edildiğine*;

4. AİHS'nin 11. maddesinin *ihlal edildiğine*;

5. a) AİHS'nin 44 / 2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, miktara yansıtılabilecek her türlü vergi ve masraflarla birlikte, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden TL.'ye çevrilmek üzere Savunmacı Hükümet tarafından başvurana:

i. manevi tazminat olarak 10.000 (on bin) Euro maddi tazminat *ödenmesine*;

ii. yargılama masraf ve giderleri için başvurana 2.000 (iki bin) Euro *ödenmesine*;

b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapıldığı tarihe kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda faiz *uygulanmasına*;

6. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 15 Haziran 2010 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.